

— СРЕЩИ С ОТВЪДНОТО —

Тереза Ченг

ИМА ЖИВОТ *след* СМЪРТТА

*Истински истории на хора, успели да надникнат
в отвъдното*

Тереза Ченг

ИМА ЖИВОТ
след
СМЪРТТА

*Истински истории на хора, успели да надникнат
в отвъдното*

The After Life Is Real

Copyright © 2013 by Theresa Cheung

This book is copyright under the Berne Convention.
No reproduction without permission.

All rights reserved.

© Издателство „Слънце“, 2015 г.

© Анелия Янева, преводач, 2015 г.

© Кремена Петрова, художник, 2015 г.

ISBN 978-954-742-218-6

Тереза Ченг

ИМА ЖИВОТ

след

СМЪРТТА

*Истински истории на хора, успели да надникнат
в отвъдното*

Издателство „Слънце“
Основано 1937 г.
София, 2015 г.

„Животът и смъртта са едно, така както реката и морето са едно. В дълбините на твоите надежди и желания лежи твоето тихо познание за отвъдното; и като семена, които спят под снега, твоето сърце сънува пролетта. Довери се на сънищата, защото в тях се крие портата към вечността.“

Халил Джубран

Съдържание

БЛАГОДАРНОСТИ / 6

УВОД /7

ПЪРВА ГЛАВА / 11

Какво би било, ако...?

ВТОРА ГЛАВА / 32

Свидетелства от първа ръка

ТРЕТА ГЛАВА / 73

Живот в смъртта

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА / 110

Посещение от отвъдното

ПЕТА ГЛАВА / 159

Мъртвите телефонират

ШЕСТА ГЛАВА / 201

Знаци от отвъдното

СЕДМА ГЛАВА / 258

Отвъдното съществува

КОНТАКТИ / 286

БЛАГОДАРНОСТИ

Издаването на книга в днешните тежки икономически условия — особено на книга за духовните аспекти на нашия живот — е чудо само по себе си. Ето защо съм задължена на своя невероятен агент Клеър Хълтън и на въодушевения си редактор Кери Шарп за това, че „Има живот след смъртта“ се появи на бял свят. Благодарна съм също на целия екип на издателство „Саймън енд Шустър“ за помощта и подкрепата по време на цялата подготовка за публикуването на книгата — истинска радост е да си автор и да работиш с това издателство.

Както винаги, изказвам сърдечни благодарности и на прекрасното си семейство — Рей, Робърт и Рут — за любовта, търпението и подкрепата им по време на изгнанието, което сама си наложих, за да завърша книгата.

Специални благодарности на всички, които със своите истории допринесоха за появата на тази книга. Искам да знаете, че като споделихте опита си, вие давате утеха и надежда на много други хора. Направихте нещо значимо, защото помогнахте да се разпространи посланието, че живот след смъртта съществува. Може да не го осъзнавате, но чрез разказите си променят живота на другите, а може би дори сте спасили нечий живот.

УВОД

Моята история

Понякога в съда едно дело стига до задънена улица и не може да се приключи, без да остане сянка на съмнение. Дори да са налице достатъчно факти, които да дават основание да се допусне кое е истина и кое — не, все пак няма категорични доказателства и част от съмнението остава. В такъв случай съдията и съдебните заседатели трябва да разчитат на свидетелските показания, на косвените доказателства и на собствената си интуиция, за да вземат окончателното решение — дори това решение да е отлагане или прекратяване на делото.

По подобен начин и на мен ми е трудно да представя категорични доказателства, че живот след смъртта наистина съществува, защото, когато става въпрос за сферата на духовното, абсолютни факти не съществуват. Единственото, което мога да направя, е да ви запозная с някои интригуващи свидетелства от първа ръка. Оттам нататък вие решавате дали ще ги обмислите внимателно, за да си съставите собствено мнение.

Целта на тази книга е да представи не категорични, а — по мое мнение — убедителни доказателства за съществуването на живот след смъртта.

Глава първа повдига завесата и обяснява коя съм аз, откъде идвам и защо съм почувствала необходимост да напиша подобна книга. На този начален етап ви моля единствено да се съсредоточите и да пресявате информацията така, сякаш сте избрани за съдебни заседатели.

Във втора глава минавам конкретно на въпроса: представям свидетелства на очевидци — съвсем обикновени хора, които твърдят, че отвъдното съществува, защото са прекрачвали прага на смъртта и са попадали от другата страна. Ще станем свидетели на удивителен феномен — преживявания, близки до смъртта. Следващата глава се занимава с деликатната тема за предсмъртните видения — когато умиращият твърди, че вижда и чува духове, или пък семейството, приятелите и медицинският персонал стават свидетели на необикновени явления, случили се малко преди човекът да почине.

В четвърта глава ще откриете случаи с хора, посетени от свои близки, вече покойници. И това се случва не в часа на тяхната смърт, а във всекидневния им живот. Феноменът, при който духовете на мъртвите общуват с нас по телефона и чрез други съвременни технологии, е тема на пета глава. В шеста глава ще дискутираме някои от най-често срещаните знаци и послания от отвъдното; в нея ще стане дума за деца, които виждат духове, както и за връзката между домашните любимци и живота след смъртта.

В последната глава ще се опитам да ви докажа как смъртта на любим човек може да издигне общуването с него на едно друго ниво — комуникация

с неговия дух, и в същото време да пробуди и укрепи вярата на близките му. Или поне се надявам информацията да отвори прозорец, през който в непрогледния мрак на мъката да нахлуе лъч светлина.

В подкрепа на моите твърдения тук ще откриете много свидетелства от първа ръка: сред тях има удивителни случаи, разкази, които дават утеха, и такива, от които те побиват легени тръпки. Макар и много различни по съдържание, историите си приличат по едно: всички без изключение се основават на реални факти, а не на измислици. Както и при предишните ми книги, и сега съм изключително благодарна на хората, които дадоха съгласието си да споделя с читателите техния опит и ме допуснаха до своите най-съкровени преживявания. Някои от историите са публикувани така, както са ми ги изпратили — очевидците разказват със свои думи за преживяното. В повечето случаи обаче аз разказвам от тяхно име онова, което съм чула или прочела. Ако са ме помолили, съм променила имената и личните подробности, за да запазя самоличността на хората в тайна. Всички, които допринесоха за написването на тази книга, ме трогнаха със своята искреност и чистосърдечност. Те ме молеха да оглася историята им не заради някаква лична облага, а защото искаха да покажат и на другите, че макар невинаги да можем да го видим, усетим или повярваме в него, животът след смъртта съществува.

И така, ако вече сте готови да прочетете моето изложение и веднъж завинаги да решите за себе си дали има живот след смъртта, нека започнем.

*„Смъртта не потушава светлината,
тя просто гаси лампата,
защото зората е дошла.“*

Рабиндранат Тагор

ПЪРВА ГЛАВА

Какво би било, ако...?

„Какво би било, ако заспите? И какво би било, ако, както си спите, започнете да сънувате? А какво би било, ако в съня си попаднете в Рая и откъснете от там красиво цвете? Какво би било, ако се събудите и откриете в ръката си цветето? И тогава какво?“

*Самюъл Тейлър Колридж**

Последните две десетилетия от живота си посветих на това да разгласявам посланието, че наистина съществува живот след смъртта. Не съжалявам за нито една отделена секунда през тези дваайсет години. Макар че преживях кризи, както и периоди на страх и съмнение, дълбоко в себе си винаги съм вярвала в съществуването на отвъдното. Убедена съм, че нашите любими хора, преминали от другата страна, ни закрилят от там. Те са способни да ни изпращат послания и чрез разпознаваеми само за нас знаци

* Самюъл Тейлър Колридж (1772 — 1834) е английски поет, критик и философ, известен като един от основоположниците на романтизма в английската литература. — Бел. ред.

внимателно да ни окуражават и насочват. Също така твърдо вярвам, че нашият живот не приключва с физическата ни смърт. Ние продължаваме да живеем. В действителност ние не умираме, защото по своята същност нашето съществуване е духовно, а не физическо.

Най-ранните ми спомени в създаването на една дълбока и силна връзка с живота след смъртта датират отпреди повече от четири десетилетия. Те имат отношение към моята пралеля Роуз — изключителна жена с тих глас и искрящосини очи. Роуз беше медиум. Можеше да вижда и чува духове. Отрано започнах да посещавам нейните седмични сеанси — трябва да съм била шест-седемгодишна. По онова време обичах да ходя при Роуз главно защото при нея си лягах доса по-късно от позволеното, но харесвах тези срещи и заради тръпката да седя в ъгъла и да наблюдавам възрастните. Те обикновено влизаха неуверено в стаята и изглеждаха сериозни и сковани, но щом леля заговореше, изведнъж се променяха и аз започвах да ги харесвам. Лицата им омекваха. Приказваха си помежду си, усмихваха се и дори плачеха. Заради цялата тази спонтанност ми се струваха много по-мили и не така сурови. Съвсем ясно си спомням как на влизане в стаята в началото на сеанса възрастните изобщо не ме забелязваха, но щом той приключеше и те тръгваха да си ходят, изведнъж откриваха моето присъствие. Превръщах се във важна личност. Често ми се усмихваха, намигаха ми и дори ме заговаряха. Все едно съм била невидима, а после съм се материализирала от нищото. Внезапно ставах човек, който заслужава внимание, и това ме караше да се чувствам прекрасно.

За жалост почти не си спомням какво говореше леля на тези срещи. Най-силно ме поразяваше въздействието на думите ѝ върху присъстващите. Но имам и няколко много ярки спомена (или е по-правилно да кажа проблисъци), които са се запечатали дълбоко в сърцето и съзнанието ми. Пак повтарям, по онова време изобщо не схващах за какво става дума; само си давах сметка, че да си възрастен, е сложна и объркана работа. Ала днес, когато поглеждам назад и преценявам всичко през призмата на сегашния си опит, разбирам защо един възрастен мъж избухна в плач, когато Роуз му каза, че мъртвият му баща се гордее с него, а млада жена взе да се смее през сълзи, когато леля я увери, че починалото ѝ бебе спи спокойно в небесните селения.

Роуз не беше единственият медиум в семейството. Баба и мама също притежаваха подобна дарба по рождение, затова в детството ми присъствието на духовете и разговорите с тях бяха нещо нормално. Имаше, разбира се, и някои доста конфузни моменти — например, когато мама каза на един от моите учители как покойната му майка вече била наясно, че той е гей, но нямала нищо против това. Светлите мигове обаче бяха много повече.

Сега, след като вече знаете, че съм родена в семейство на спиритуалисти, сигурно разбирате защо съм толкова убедена в съществуването на задгробния живот. Може да си помислите обаче, че съм твърде субективна и пристрастна в своите убеждения. По този въпрос съм напълно съгласна с вас. Аз може да вярвам, че продължаваме да живеем и след смъртта, но това не значи, че и вие трябва да вярвате. Целта ми не

е да ви убеждавам, че отвъдното съществува, а просто да ви представя някои доказателства, събирани в продължение на повече от двацет и пет години, докато изучавах света на свръхестественото. Така вие сами ще си съставите мнение. Според мен тези доказателства са твърде убедителни, но в края на краищата не е важно какво мисля или в какво вярвам аз. Единственото, което има значение, е какво мислите вие.

Тъй като уводът на книгата се отнася главно до моя личен опит по темата и ползва доказателства от него, сигурно ще ви бъде от полза да знаете, че макар да съм отраснала в семейство на спиритуалисти, ми трябваша четири дълги десетилетия, докато наистина се убедя, че има живот след смъртта.

Ще ми се да можех да кажа, че съм била едно от онези деца, които виждат духове — също като момченцето в изумителния филм „Шесто чувство“ (1999 г.) с Брус Уилис. Но не е така. Вярно, присъствала съм на спиритични сеанси, наблюдавала съм как леля и мама контактуват с духове и предават на присъстващите трогателни послания от отвъдното, но самата аз нито виждах, нито чувах, нито усещах нещо. Дори не съм сънувала починал човек. Истината е, че си бях съвсем нормална — ако изобщо има такова нещо. Разполагах с куп невероятни доказателства за съществуването на отвъдното, получени от хора, които обичах и на които вярвах, но така и не ми се удаде шанс лично да се убедя. Ако трябва да съм напълно честна обаче, за мен тези доказателства бяха повече от достатъчни тогава. Аз не можех да видя, усетя и чуя духовете, затова не ми оставаше нищо друго, освен да приема, че не притежавам „дарбата“. Прос-

то не ми е било писано. Примирих се, че отвъдното предпочита да не общува пряко с мен, но това по никакъв начин не разклати вярата ми в живота след смъртта.

И днес продължавам да вярвам, че духовният свят е навсякъде около мен. Нали от най-ранна възраст са ме учили, че истинската вяра означава да приемеш нещо, без да са ти нужни доказателства. Ето защо нямах нужда от потвърждение. Просто знаех. И може би подсъзнателно дори съм изпитвала известно облекчение, че не ми е писано да контактувам директно с отвъдното. Макар светът на свръхестественото силно да ме привличаше и очароваше и винаги да е бил пътеводна светлина в живота ми, част от мен се боеше и изобщо не бях сигурна, че мога да овладее умението да общувам с него. Ето защо, също като много хора, привлечени от свръхестествените явления, аз се задоволих с ролята на наблюдател, който вярва. Знаех, че не ми е отредено да го преживея лично, но и така си бях добре.

Тогава още не знаех, че щом навърша трийсет и три, моята безрезервна вяра в духовния свят ще се разклати из основи. Оттогава насам вече нищо нямаше да бъде същото. Разказвала съм тази история много пъти, но при всяко връщане назад откривам по нещо ново, което ме вдъхновява и ми дава нова посока. Случи се преди години, но го помня, сякаш беше вчера: то е нещо като неотменна реалност, повратна точка, която разделя живота ми на „преди“ и „след“. Винаги е трудно да се облекат в думи най-съкровени духовни преживявания — в нашия свят няма език, на който да се обясни онова, което по своята същност *не му принадлежи*.

И все пак ще се постарая да ви предам основното послание с надеждата да стигне до вас.

Това съм аз

През 90-те години на миналия век, докато живеях и работех в САЩ, се разминах за секунди със смъртта. Закъснявах за среща и шофирах към едно натоварено кръстовище, на което трябваше да завия наляво. Бях страшно изнервена, защото пътят пред мен беше задръстен от два огромни, мръсни жълти камиона, които се влачеха като охлюви. Още повече се изнервих, щом установих, че те също ще завият наляво — значи и след това щях да продължа да пъпя ед-ва-едва. Точно в този момент съвсем ясно чух гласа на майка ми, който ми каза да завия надясно. Гласът ѝ прозвуча само в главата ми, но сякаш ми говореше реален човек. Майка ми беше починала няколко години по-рано. Гласът беше толкова категоричен и ясен, че нямаше как да го пренебрегна и напук на всякаква логика завих надясно. Тогава изобщо не си давах сметка, че ако бях поела наляво, както смятах, щях да загина на място в катастрофата, предизвикана от улично куче, камион и няколко автомобила. В инцидента загинаха трима души — единият от тях щях да бъда аз, вместо шофьора на колата след мен.

Разбира се, в онзи момент аз не знаех всичко това и ирационалното решение да завия надясно първо ме озадачи, а после ме вбеси, защото трябваше да обикалям повече. На всичкото отгоре не успях да стигна навреме и пропуснах важната уговорка. По-късно обаче, когато се връщах по същия път към къщи, недоуме-

нието и ядът преминаха в шок и ужас. Щом наближих кръстовището, видях, че камионът, който беше преди мен на отиване, е излязъл от пътя. Няколко автомобила — в този хаос трудно можеше да се разбере колко точно — се бяха нанизали във верижна катастрофа. Колата непосредствено зад камиона — която трябваше да е моята — беше сплескана до неузнаваемост, а двете след нея бяха нагънати като хармоника.

Години наред бях копняла да получа някакъв знак от майка ми, но винаги си представях, че ще се случи на приятно и спокойно място, а не по време на трагедия и смразяващ ужас. Инстинктивната ми реакция, естествено, беше чувство на еуфория. Като ме накара да завия надясно, гласът на мама ми спаси живота. Не бях очаквала да получа точно такова доказателство за съществуването на живот след смъртта, но ето че така стана. По-късно същата вечер обаче, докато гледах по новините репортаж от мястото на катастрофата, еуфорията ми постепенно премина в съмнение, объркване и чувство на вина. Явно уличното куче се беше втурнало на улицата между първия и втория камион. Шофьорът на втория камион беше натиснал рязко спирачка, причинявайки верижната катастрофа. Той и кучето бяха невредими, но двама неидентифицирани до момента пътници от колата непосредствено зад камиона и още един в автомобила зад нея бяха починали при сблъсъка.

Щом разбрах, че трима души са загинали — а единият от тях можеше да бъда аз, — започнах да се съмнявам какво точно съм преживяла. Гласът на разума и собствените ми колебания ме объркаха. Дали наистина бях чула гласа на мама, или просто си бях при-

помнила колко често ме съветваше да се доверявам на сърцето си, за да намеря правилния път в живота? Не беше ли този глас просто един все още ярък и жив спомен? Или, тъй като съм импулсивен шофьор, просто ми беше писнало да се влача зад два мудни камиона, които няма как да изпреваря?

Малко след това ме обзе отчаяние и смут заради — както стана ясно — пълната случайност на този нелеп инцидент. Едно улично куче просто беше изскочило на платното и беше причинило толкова мъка и страдание. То не е осъзнавало какво прави. Шофьорът на камиона беше предизвикал катастрофата, но неволно. Инстинктът му да спаси живота на кучето беше напълно разбираем. Вероятно е свестен и мил човек, който се е повел по сърцето, а не по разума. Това престъпление ли е? Вярно, той оцеля в катастрофата, но занаят пред до края на дните си щеше да живее с мисълта, че е отговорен за смъртта на трима невинни души. Ами тези хора? Какво са сторили, за да си навлекат подобна трагедия? Явно не са направили нищо лошо, но са се озовали на неправилното място в неправилното време, макар и не по тяхна вина. Във всичко това нямаше и следа от някаква логика или висш промисъл. Катастрофата — както в повечето трагедии и нещастни случаи — можеше да се избегне, а сега изглеждаше толкова нелепа и нечестна. Винаги съм мислела, че нещастните случаи са точно това — нелепи и нечестни инциденти, но в този миг, след като само секунда ме спаси от това да се превърна в една от жертвите, вече споделях напълно това мнение.

Докато гледах новините онази вечер — макар че жертвите все още не бяха идентифицирани — непре-

къснато мислех за любимите им хора. Силна болка пронизваше сърцето и главата ми заради тяхната мъка и непоправима загуба. Неудържимо плачех и не можех да престана да мисля за инцидента. Защо трябваше да загинат по такъв нелеп начин?!

Не спирах да се питам защо се случи с тях, а не с мен. Вътре в мен се блъскаха силни и противоречиви чувства: радост, че съм все още жива; болка, че други са загинали на мое място; гняв заради безсмислието на всичко това, но най-вече вина — вина, задето съм още жива, когато други трима са мъртви.

Напълно изтощена емоционално, аз легнах и потънах в неспокоен сън. Събудих се в ранното утро, цялата плувнала в пот, а двете ми възглавници се търкаляха на пода. Завивката беше смачкана и избутана в края на леглото. Отново ме задавиха сълзи. Мислех си за тези трима души и се питах къде ли са. Дали са добре? Да, винаги съм вярвала в живота след смъртта, но вярвах ли точно в този момент? Острият и безмилостен меч на съмнението сечеше сърцето ми на късове и унищожаваше онова, в което бях убедена през целия си живот до тогава. Може пък атеистите да са прави и наистина всичко в този живот да е безсмислена комбинация от случайности. Може би смъртта наистина е край и телата ни отиват в пръстта, а не в небесните селения.

Никога не се бях чувствала толкова празна, изчерпана и самотна. Очите ми сякаш щяха да изскочат от орбитите, цялото тяло ме болеше. Мисълта, че трябва да преживея остатъка от живота си без вярата, която до този момент винаги ме е вдъхновявала и крепила, ми се струваше непоносимо изтощителна както физи-

чески, така и емоционално. Бях ударила дъното. Изгубих своето упование. Не можех да повярвам, че тази катастрофа не е случайна. Не приемах, че е възможно зад нея да стои някакъв по-висш замисъл. Завладяна от непрогледен мрак, празнота и безсмислие, аз отново потънах в трескав и неспокоен сън.

Не съм сигурна какво точно ме събуди — слънчев лъч или нечий глас, но щом отворих очи, едновременно чух и видях нещо. Гласът беше толкова реален, че седнах в леглото и светнах лампата. Огледах се, но до леглото ми нямаше никого. После отново чух гласа. Сграбчих завивките и се скрих под тях. Сигурно полудях. Нали точно това е първият признак на лудостта — да чуваш гласове. А аз ги бях чула два пъти в един и същи ден — първо на майка ми, а сега и този. Но докато гласът на мама можех да си обясня като нещо, което звучи вътре в главата ми, за този нямаше никакво разумно обяснение, тъй като не беше нито на майка ми, нито моят собствен. Освен това не идваше отвътре, а звучеше така, все едно наистина има някой в стаята. Принадлежеше на млада жена. Тя говореше напевно и можех да се закълна, че долавям лек британски акцент. Отначало не разбирах какво казва. Знаех само, че говори на мен, говори навсякъде около мен и вътре в мен, докато накрая започнах да долавям някакъв смисъл. Каза ми: „Аз съм Джейн“. После продължи, че няма от какво да се страхувам. Каза, че е добре и че всичко е наред — с нея, със съпруга ѝ и че аз също ще бъда добре. Всичко щяло да се нареди.

После гласът се изгуби. Повиках го, но вече го нямаше. Зашлевих си една плесница — заболя ме. Явно

бях будна. И гласът трябва да е бил истински. Станах от леглото и взех да снова из стаята. Кой знае защо, започнах да отварям шкафовете и прозорците, търсейки някакво обяснение. Изобщо не бях сигурна какво точно търся. Вече съвсем разсънена, слязох на долния етаж и пузнах телевизора с надеждата да ме разсее. Представа нямах кое време е и останах шокирана, когато видях, че е почти девет часът, събота сутрин. Поседях така, гледах тъпо образите на екрана, но после ме заля вълна от умора и изтощение. Сигурно беше последица от безсънната нощ, затова не направих опит да се съпротивявам. Просто се изтегнах на дивана и потънах в сън.

Когато се събудих, приближаваше обяд. Първата гледка, която видях на екрана, щом отворих очи, беше позната — зловещият кадър от местните новини. Гледката беше като сол, посипана в прясна рана, или като удар с чук по натъртено място. Не можех повече да гледам и пипнешком потърсих дистанционното, но понеже не го открих, станах да изключа телевизора от копчето. Затърсих се към него, но това, което чух междувременно, преобърна живота ми.

Жертвите на катастрофата вече бяха официално идентифицирани: пенсиониран пощенски работник на име Сам и младоженци от Великобритания, които живеели във Флорида. Имената им бяха Джейн и Хари. Осъзнах, вече без сянка от съмнение, че гласът, който бях чула сутринта, е бил на Джейн — загиналата в катастрофата жена. Наистина бях убедена, че я чух да говори с лек британски акцент. Тя ми каза, че всичко ще бъде наред. Как е възможно?!

Случилото се ми въздейства много силно. Това

беше нещо свръхестествено, не от този свят. Сигурно съм стояла пред телевизора поне двацет минути, онемяла от шока и обзелото ме страхопочитание. Разумът ми не можеше да намери никакво обяснение. Нито страхът, нито собствените ми съмнения имаха силата да променят реалността. Това беше нещо истинско и щеше да остави следа за цял живот. Чувствах се особено привилегирована и в същото време смирена, защото духът на Джейн е успял да ме посети и да ме успокои. Не го бях търсила целенасочено, но така или иначе, получих доказателство за съществуването на живот след смъртта.

Ако някой започне да чува гласове, това се смята за първи признак на лудостта, затова в следващите години бях много предпазлива, когато споделях историята си с други хора. И все пак нека ви уверя — не съм луда. Може да си имам своите ексцентрични наклонности и понякога да изглеждам леко отнесена в мислите си, но не съм по-откачена от останалите хора. Нито съм го търсила, нито някога съм копняла за подобно преживяване. То не се повтори, но така или иначе, се случи. Наистина се случи.

Чух гласа само за няколко секунди, но и те бяха достатъчни, за да преобърнат целия ми живот. Обзеха ме умиротворение и покой — усещане, което дотогава не познавах, но въпреки това ми се стори някак познато. Единственото, на което мога да го оприлича, е, като това да се потопиш в топла вана след тежък ден или да изпиеш чаша горещ шоколад в студена зимна вечер. Станах да си взема нещо за пиене, а усещането за утеха и покой, и че всичко ще бъде наред, продължаваше да ме обгръща като одея-

Издателство „Слънце“
Създадено през 1937 г.
Редактор основател
Стефан Кабакчиев (1909—1949)

Тереза Ченг
ИМА ЖИВОТ СЛЕД СМЪРТТА

*Истински истории на хора, успели да надникнат в
отвъдното*

Редактор Йоана Йорданова
Коректор Снежана Бошнакова

Английска, първо издание

Печат ИНВЕСТПРЕС АД

Адрес на издателството:
1000 София, пл. „Славейков“ 11
тел.: (02) 988 37 97
e-mail: office@sluntse.com; www.sluntse.com

Книгите на издателство „Слънце“
могат да бъдат купени с отстъпка от офиса,
от добрите книжарници в страната
или да се поръчат с безплатна доставка от сайта ни
www.sluntse.com

СРЕЩИ С ОТВЪДНОТО

Какво се случва след смъртта, има ли загробен живот, има ли рай, ще видим ли отново хората, които обичаме? С помощта на доказателства от първа ръка на обикновени хора, които са видели отвъдното, авторката Тереза Ченг дава отговор на големите въпроси, които всеки човек си задава в определен момент от своя живот. Книгата „Има живот след смъртта“ е завладяваща колекция от автентични истории на хора, чийто живот е бил променен след контакт с „другата страна“.

Тереза Ченг е британска писателка, автор е на над 25 книги за самоусъвършенстване, паранормално, спиритизъм и езотерика. Част от тях са бестселъри на Sunday Times. Живее в Оксфорд със съпруга си и двете си деца.

Цена 12,99 лева

ISBN 978-954-742-218-6

9 789547 422186

Последвайте ни във:

www.sluntse.com